

Tot això són motius més que suficients per a respondre-hi.

Volem reivindicar un canvi en les polítiques públiques i denunciar el xantatge patronal.

—**Aquesta vaga general també ha estat interpretada en clau política, com a resposta al pacte PSOE-PP a la lehendakaritza.**

—La vaga té objectius polítics, en la mesura que planteja reformes polítiques. Evidentment. Però no té instrumentalització partidària. Nosaltres fariem vaga igualment si hi hagués un altre govern. Entre més coses, perquè la decisió dels sindicats és prèvia al pacte de govern.

Vejam, el partit socialista ha acordat els darrers pressupostos amb el PNB; a Navarra, el PSE amb UPN; a l'estat el PNB al PSOE... És a dir, l'agenda sindical té molt poc a veure amb l'agenda de la governabilitat. A la caldera de la governabilitat, els interessos que representem el sindicalisme reivindicatiu no hi són inclosos. El nou *lehendakari* explica el seu govern nou com un canvi, una alternança, és a dir, un "aparta't, que mi poso jo", pel que fa a polítiques socials.

Potser hi ha un canvi en la situació política, però les polítiques socials són iguals. A la foto tenim que, malgrat les diferències, fa quatre dies, amb el suport de totes les formacions que són

opció de govern, s'ha liquidat l'impost de patrimoni, per exemple. I això ho han acordat tots els partits, tots, els que tenen opció de govern a la CAV [Comunitat Autònoma Basca] i a Navarra.

Amb les reformes que s'han fet, els treballadors ens hem carregat a l'esquena la major part de la crisi i de la despesa social.

—**A què atribuïu que UGT i CCOO no s'afegeixin a aquesta jornada?**

—Bé, nosaltres no fixem el debat amb ells. De la mateixa manera que no és un problema d'educació, de si els hem avisats o no. Més que res, passa que CCOO i UGT diuen que no hi ha motius per a la vaga. Per tant, el debat no volem que sigui intersindical, no hi entrarem.

Però darrere d'això hi ha dos models. Un, que s'ha decantat pel diàleg social, que ha fracassat perquè es una carcassa buida. El diàleg social funciona, diuen, a Espanya, un estat que té la taxa de desocupació i de temporalitat més alt d'Europa? Que té les taxes de pressió fiscal i despesa social més baixes d'Europa? Per tant, cal tornar-se boig per trobar les virtuts d'aquest model, tret del finançament propi dels agents que formen part d'aquest *diàleg social*.

No hi pot haver diàleg social mentre la patronal obtingui sempre allò que vol, cosa que acaba passant a les re-

formes laborals, per flexibilitzar, o les fiscals. I són sempre les patronals més subvencionades.

Per tant, l'únic interès de la patronal amb el diàleg social és d'aconseguir allò que volen i la pau social.

Nosaltres no anem per aquest camí. I avui potser es veu amb mes nitidesa.

—**Després de la vaga general, què?**

—Es prendran decisions molt dures.

Ara hi ha un cor d'*experts*, que han aplaudit, que ja comencen a voler orientar la sortida a la crisi, però són els mateixos que ens hi han dut. Hi haurà reforma de pensions, per abaixar-les; hi haurà reformes laborals, per abaratir l'acomiadament. Està cantat. Per tant, no ens podem quedar expectants.

Els qui volen pau social, volen liquidar drets socials sense conflicte social. Si això es així, el sindicalisme no es pot esperar plegat de braços.

Decidir que es fa una vaga general obliga a fer molta feina i cal socialitzar el discurs i lluitar contra les dinàmiques que el sistema inocula, de molta insolidaritat. Però si volem una societat amb cohesió, ens hem de mobilitzar per defensar aquest dret i evitar que creixin les bosses de marginació social, unes bosses que s'han engrandit precisament després de quinze anys de creixement.

Enric Rimbau

“Defensem la necessitat dels treballadors bascos de tenir la capacitat de decidir”

Ainhoa Etxaide és la secretària general de LAB, el sindicat de l'esquerra 'abertzale', un dels convocants de la vaga general.

Quins objectius preteneu amb tal mobilització?

—Volem mobilitzar els treballadors davant la crisi. I volem situar al seu lloc la veritable crisi, la crisi estructural de la classe treballadora. Fa temps que es parla d'una crisi de capital, arran d'una crisi financera. Nosaltres diem que cal un canvi estructural d'un model en crisi, que durant una etapa de creixement econòmic només

ha beneficiat uns quants i que, malgrat la bonança, ha fet créixer la precarietat. Per tant, som davant una crisi estructural perquè no s'ha repartit riquesa quan hi havia creixement, però que ara, amb la recessió, s'ha agreujat.

Només des de la capacitat de mobilització i de lluita podem fer que els nostres drets tinguin prioritat per a la cohesió social i els podem situar veritablement al centre del debat polític.

—Fins a quin punt aquesta vaga general no té un rerefons polític?

—Se'ns acusa d'organitzar una vaga general política. Intentar despolititzar l'economia ens sembla un intent de negar la realitat. L'economia s'organitza d'acord amb uns valors polítics.

No rebutgem una vaga política, però sí que es lligui a una reacció contra la política actual, i a l'alternança que s'ha produït a la CAV. Nosaltres denunciem unes polítiques que s'han fet els darrers quinze anys. En aquest sentit, no és una vaga contra l'alternança política, però sí contra determinades polítiques públiques. I és una vaga que no es desvincula del context polític d'Euskal Herria. En aquest sentit defensem la necessitat dels treballadors i treballadores bascos de tenir la capacitat de decidir sobre les seves pròpies estratègies polítiques. Ara bé, no és una vaga conjuntural.

—Però només hi donen suport els sindicats bascos.

—CCOO i UGT tenen la seva pròpia estratègia davant la crisi, i davant l'estat espanyol, basada en un hipotètic *diàleg social*, que per a nosaltres és in-existent, i una fidelitat cega a Zapatero,

que ha mostrat una nul·la capacitat de resposta a la crisi.

L'estat espanyol és referència en dades de desocupació, però no ha generat cap notícia de reacció sindical. En aquest escenari és on se situa CCOO i UGT. Nosaltres tenim una altra via, i situem la resposta d'aquesta crisi en la confrontació amb la patronal i les administracions que han executat les polítiques econòmiques que avui ens han dut on som.

Per contra, si pensem en UGT i CCOO, que no volen secundar la vaga i intenten fer-hi boicot, aquesta vaga sí que té molt a veure amb l'alternança política que hi ha hagut a la CAV, amb el nou govern de Patxi Lopez.

“El model de diàleg social espanyol no el compartirem, perquè ha neutralitzat l'acció dels sindicats”

Els hi veuen la capacitat d'adquirir un protagonisme polític amb el nou govern que ara no tenen, perquè l'han perdut.

Per tant, la seva resposta sí que va lligada a la situació política concreta. Els qui fan política de context, davant una possible gestió política d'un nou *lehendakari*, són ells.

—I creieu que el nou govern de Patxi López pot mirar de modificar l'escenari sindical basc a favor de les centrals majoritàries estatals?

—Crec que no tan sols el govern de Patxi López. El del PNB, en algunes negociacions, ha donat caràcter de majoria a una minoria quan ha materialitzat acords generals. Ara bé, aquesta realitat sí que es pot consolidar amb el nou govern. Al capdavant, els plantejaments del diàleg social s'han fet totalment lligats als límits del marc competencial i subordinats al marc de Madrid. És l'exemple de Navarra, on s'ha instaurat una fórmula, estèril per als treballadors però molt útil per als qui hi participen. Per tant, crec que aquest model es pot importar al País Basc.

Ja se sap com s'utilitzen les estratègies administratives públiques a l'hora de desactivar estratègies sindicals, convenis per a formació per a treballadors, etc. Per exemple, a Navarra el diàleg social impulsat per UPN, amb la Confederació d'Empresaris Navarresos, CCOO i UGT, no reconeix la representativitat social d'ELA i de LAB. D'aquest *diàleg* n'han sortit acords, de milions i milions d'euros, en matèria de formació. Navarra és la que té la taxa més alta de desocupació d'Euskal Herria.

A la CAV, una acord interprofesional, entre patronal, administració i sindicats, constituïa un model de formació contínua propi, que tenia per objectiu no subvencionar sindicats, i ha estat neutralitzat des de Madrid. I s'ha instaurat el mateix model formatiu de l'estat. Per tant, a qui beneficia que aquest acord s'hagi neutralitzat? ELA i LAB n'hem quedat fora, perquè no compartim el model. Els altres, no.

El model de diàleg social espanyol no el compartirem, perquè ha neutralitzat l'acció dels sindicats.

Enric Rimbau